

عنوان مقاله:

بررسی بازنگری قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران: فرآیند و دلایل تاخیر آن

محل انتشار:

فصلنامه تخصصی علوم سیاسی، دوره 12، شماره 35 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

محمد مهدی باباپور گل افشانی - دانشیار گروه معارف دانشکده الهیات و ادیان دانشگاه شهید بهشتی تهران

محمد مهدی سلطانی - دانشجوی دکتری مدرسی معارف اسلامی

خلاصه مقاله:

اصل هفتاد و سوم پیش نویس قانون اساسی به امر تجدیدنظر در قانون اساسی اختصاص داشت، لکن در جلسه بررسی و تصویب نهایی در سال ۵۸ به دلیل شرایط زمانی این اصل به تصویب نمی‌رسد؛ با بروز مشکلاتی جدی در چهارچوب نظام (قوای مقننه، مجریه، قضائیه) که ناشی از تعدد مراکز تصمیم‌گیری و وجود تشکیلات موازی در کشور بود، لزوم طرح اصلاحات در قانون اساسی مورد تأیید قرار گرفت، اما به علت جنگ و مسائل دیگر این امر به تاخیر افتاد؛ در نهایت در سال ۶۸ با پایان یافتن جنگ، بستر مناسب و مساعدی برای تغییر در قانون اساسی فراهم شد که امام خمینی (ره) با صدور فرمان بازنگری، تغییرات و اصلاحات در قانون اساسی را خواستار شدند که به دنبال آن تمرکز در ساختار مدیریتی کشور ایجاد شد و آخرین فصل قانون اساسی به بازنگری اختصاص یافت و اصل یکصد و هفتاد و هفتم به عنوان «اصل بازنگری» در قانون اساسی جای گرفت.

کلمات کلیدی:

قانون اساسی، بازنگری، ولایت مطلقه فقیه، پیشنهاد بازنگری، پیشرفت، تزلزل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1279710>

